

διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἀναμόρφωσιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ τὸν θρίαμβον τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Μὲ ταύτην τὴν ἐλπίδα ζῆ καὶ ἐξ αὐτῆς ἀρύεται θάρρος καὶ ἰσχύον, διδάσκων, συγγράφων, συζητῶν, κηρύττων, ἐλέγχων, ἀποδεικνύων, φιλοσοφῶν, πολιτευόμενος. Ὁ Χριστός, κατ' αὐτόν, εἶνε ὁ θεμέλιος τῆς ἀπὸ Θεοῦ τάξεως ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἀρχηγὸς τῆς ἀληθοῦς θρησκείας, φιλοσοφίας, καὶ πολιτείας, πιστεύει δ' ἀκραδάντως ὅτι ἡ ἀνθρώπινος κοινωνία θὰ εὐδαιμονήσῃ ὅταν συνταχθῇ ἀριστοκρατικῶς ἤτοι κατὰ Χριστὸν θρησκευτικῶς, φιλοσοφικῶς, πολιτικῶς . . .

Σ. Δ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Ἀθήναι, Αὐγούστος τοῦ 1895.

ΣΥΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΗΛΙΘΙΟΤΗΣ

— Ἄκουσε, φιλιτάτη μου, τί ἔπαθα σήμερον τὸ πρωῖ. Ἄκόμα εἶμαι εἰς ταραχήν. Δὲν θὰ τολμήσω πλέον νὰ ἀτενίσω τὸν Πέτρον.

— Τί τρέχει, καλέ; μὲ τρομάζεις!

— Φαντάσου! μόλις εἶχα τελειώσει τὸ λουτρόν μου καὶ ἤμην σχεδόν. . . négligée. . . ὅταν αἰφνίς ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εὕρισκομαι ἀπέναντι τοῦ κ. Πέτρου, ὅστις εἶχεν ἔλθει ἐκεῖ κατὰ λάθος καὶ ἀπὸ κακὴν συνενόησιν τῆς ὑπηρετρίας. . .

— Ἄ, τὸν αὐθάδη!

— Πίπτω λιπόθυμος ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου, αὐτὸς δὲ γίνεται κόκκινος σὰν παπαροῦνα καὶ . . . φεύγει!

— Ἄ! τὸν βλάκα!